

BUMBÁCOVA DOBRODRUŽSTVÍ

Bumbác a mravenci

Autorka: Kamila Veselá

Znáte už Bumbáce? Určitě ano, je to totiž ten nejstatečnější a nejhodnější medvěd, kterého můžete v lese potkat. Bumbác se narodil v nedalekém lese mamince medvědici, která malého Bumbáce s láskou vychovala v hluboké lesní jeskyni, kde spolu bydleli. Malý Bumbác ze všeho nejraději spal a druhou jeho největší vášní, hned po spánku, byl med. Sladký medík by nejraději papal od rána až do večera. Jak šel čas, z Bumbáce brzo vyrostl statný a silný medvěd. Když byly Bumbácovi necelé dva roky, povídá mu maminka: „Bumbáčku, jsi už velký medvěd, je na čase, abys vyrazil do světa a něčemu se přiučil“. Poté připravila Bumbácovi na cestu velkou sklenici plnou medu, dala mu pusku na čelíčko a se slzou v oku se s ním rozloučila.

Bumbác, který dosud neopustil rodný les se celý nedočkavý okamžitě vydal na cestu. Radostí si prozpěvoval a poskakoval plný zvědavosti na to, co ho ve světě čeká za dobrodružství. Brzo došel na samotný konec lesa a vydal se přes pole do sousedního lesa. Jak si to cestou prozpěvoval, najednou nosánkem něco zavětril. Jeho nosánek totiž patřil k těm nejlepším v celém okolí. Pokaždé, když před ním maminka schovala med, vždycky ho dokázal vyčmuchat. Ale to, co cítil tentokrát, to nebyl med a vůbec to nevonělo

hezky. V nosánku ho to štípalo a páliło. Bumbác byl od přírody zvědavý, a tak se vydal přesně tím směrem, odkud to cítil. Když přešel celé pole, už mu bylo jasné, co se stalo, na kraji lesa vypukl požár, hořel tam keř a už od něj začínaly hořet i první stromy. Když přišel blíž, zaslechl navíc spoustu drobných hlásků, jak volají „pomoooc, pomoooc, hoří nám domeček, pomozte nám!“ Přiběhl co nejbliž a viděl mraveniště plné mravenečků, jak na ně padaly ohořelé kousky keře. „Rychle, vlezte mi všichni do kožichu, odnesu vás pryč, ať neuhoříte“ povídá Bumbác. Mravenečci s radostí nabídku přijali a už se hrnuli medvědovi do kožichu. Bylo jich ale spousta a spousta a Bumbáčka to tuze šimralo, jak po něm lezli, že měl co dělat, aby se udržel na nohou. Smál se, kroutil se a vypadalo to, jako když tancuje, tak moc ho mravenečci v kožíšku šimrali. Když naskočil i poslední mravenec, vydal se s nimi rychle do bezpečí na druhý konec pole.

Tam se začal oklepávat, jako když pejsek vyleze z vody a mravenečci postupně všichni z kožíšku vyskákali. Uf to byla úleva, pomyslel si Bumbác, ty rošťáci v kožíšku opravdu tuze šimrali. „Moc ti děkujeme Bumbáci, zachránil si nás, bez tebe bychom uhořeli“ pravil mravenec král. „Co teď budete dělat, ptal se Bumbác? Mraveniště vám asi už shořelo, kde budete bydlet?“ Bumbác totiž nevěděl, co všechno mravenečci dokáží a jak moc pracovití jsou. „To už se neboj, máme sílu, uzvedneme i větvičky a moc těžší, než jsme sami, brzo si postavíme nový domov. Tobě jsme ale moc vděční a když budeš někdy potřebovat naši pomoc, rádi ti pomůžeme“ řekl král mravenečků, rozloučil se s Bumbáčkem a už chvátil pomáhat ostatním stavět nové mraveniště. Bumbácova zvědavost mu ale nedala a vrátil se zpět k lesu, kde hořelo. Přemýšlel, co se to tam stalo, proč tam hoří. V tom viděl, jak se na kraji lesa v trávě něco zatřpytilo. Přišel blíž a zjistil, že tam je zahozená skleněná lahev od piva. Na lahev svítilo sluníčko a od toho chytl keř a od keře pak strom. Bumbác hrábnul packama do země, odhrnul zem a lahev zahrabal, aby už od ní nic nechytilo. Jak tak smutně koukal na to, jak se požár šíří, ucítil najednou něco studeného na čumáku, podíval se do nebe a v tu chvíli se zaradoval. Prší, prší. Je tady záchrana. Déšť oheň zastavil, a tak naštěstí les neshořel celý a nic se nestalo ani ostatním zvířátkům. Zajíčkové i srnky, kteří v lese také bydleli mezitím stihli včas přes ohněm utéct. Bumbác byl šťastný, že vše dobře dopadlo. V tu chvíli ale ucítil ostrou bolest v bříšku. A za chvíli zase a zase. „No jo“, uvědomil si Bumbác „vždyť já úplně zapomněl na jídlo“ a už hledal v ranečku med. „Mňam, mňam, není nad medík, to je dobrůtka“ pomlaskával si spokojeně Bumbác. To už se mu ale únavou zavírala očička a Bumbác spokojeně usnul.